

Waar de rook de
zon raakt

Waar de rook de zon raakt

Sjoerd Bollebakker

Schrijver: Sjoerd Bollebakker

Coverontwerp: Sjoerd Bollebakker & Hans Cijis

ISBN: 9789402134629

© Sjoerd Bollebakker

Proloog

Hij schrok wakker uit de onwerkelijkheid van haar woorden. Als een spookschip op een mistige oceaan doemde in de verte het huis op, terwijl de stoomtrein langzaam, maar vastberaden de heuvel beklom.

‘Het blijft een prachtig gezicht,’ mompelde hij.

‘Elke keer weer,’ glimlachte ze.

Hij boog zich naar haar toe en kuste haar. Ze beantwoordde de kus met de meest betoverende glimlach die hij ooit had gezien.

‘Weet je het zeker?’ vroeg hij.

Ze knikte.

‘Er is niets dat ik liever wil.’

‘Misschien is het beter als je nu gaat.’

Nadat hun lippen elkaar nog een laatste maal vluchtig raakten, verliet ze de coupé. Hij keek haar na en zuchtte. Het leven kon raar lopen.

1 De terugkeer

Lady Helena Rhodes zag hoe de trein langzaam uit haar zicht verdween en beantwoordde de vraag die al geruime tijd in de lucht hing.

‘Ik haal de bloemen zelf, Ann.’

Ann Amsel – de dienstbode wiens achternaam deed vermoeden dat ze Duits was – maar die in werkelijkheid zo Brits was als koning George de zesde, twijfelde of ze wel moest luisteren naar wat haar bazin haar opdroeg. Ze was immers diezelfde ochtend teruggekeerd uit het verzorgingstehuis waarin ze tijdelijk was opgenomen na de dood van haar echtgenoot, Lord Lewis Rhodes. Het feest dat die avond zou worden gehouden om haar terugkomst in Greenwood Manor te vieren, had van Ann dan ook helemaal niet hoeven plaatsvinden. Een fuif was in het geheel niet bevorderlijk voor de gezondheid van de vijfenzestigjarige Lady Rhodes. Ann had Lady Helena’s secretaresse, Miss Freebody, derhalve gevraagd het feest af te blazen, maar de doorgaans hooghartige dame had Anns argumenten weerlegd en vond het zelfs hoogst noodzakelijk een feest te organiseren. Ondanks dat Ann al vijfenveertig jaar voor de familie werkte en Miss Freebody slechts drie jaar geleden in dienst was getreden, kende Ann haar plaats en dus had ze de jeugdige schone gelijk gegeven.

‘Weet u het zeker? Het is heus geen moeite.’

Lady Helena antwoordde bevestigend, merkte op dat Ann genoeg andere taken om handen had en stuurde haar weg. De oude dame liep naar de kleine folly die ze had laten bouwen na het overlijden van haar echtgenoot en liet zich op het stenen bankje zakken in het midden van het nutteloze, maar fraaie bouwwerk. Lady Helena was levensmoe en zag op tegen de lange, drukke avond die haar te wachten stond. Het zou haar eerste feest in Greenwood Manor zijn zonder Lewis.

Ze miste zijn bulderende lach, zijn werklust en bovenal het feit dat hij er altijd was. Een groot deel van haar leven was verdwenen, begraven met Lewis. Wat moest ze zonder hem? Hij had haar leven opgefleurd, elke dag weer, van de dag dat ze trouwden tot de dag dat de dood hen scheidde.

Ze schrok op uit haar overpeinzingen op het moment dat een klein figuurtje haar gezichtsveld binnenwandelde. Het was haar kleindochter, Lucy. Lady Helena lachte en stond op, plotseling vastberaden. Haar leven was nog niet voorbij. Ze had haar kinderen nog iedere dag om zich heen, ze had een schoonzoon die ze niet mocht en ze had een ontzettend lief kleinkind. Lady Helena zakte met veel moeite door haar knieën en omhelsde haar kleindochter zoals ze dat bij haar eigen kinderen had gedaan. Ze schonk Lucy haar onverdeelde aandacht en liefde. Minuten leken voorbij te gaan en uiteindelijk was het de driejarige die de magie doorbrak en vroeg of ze met Peter, Lady Helena's Jack Russell, mocht spelen. Lady Helena stond op en greep Lucy's hand stevig vast, waarna ze zich naar het huis begaven. De één vrolijk huppelend, de ander traag voortschrijdend.

Ze waren bijna bij het huis toen de keukendeur openging en Miss Freebody naar buiten kwam.

'Lucy, kind, waarom verdwijn je toch altijd? We waren zo leuk aan het spelen!' zei de jonge vrouw zacht, maar met een bittere ondertoon.

'Ik mag met Peter spelen van oma!' riep het kind vrolijk lachend.

'Is dat wel een goed idee, Lady Helena?' vroeg Miss Freebody. Lady Helena glimlachte vermoeid.

'Het is een schat van een beest en zolang u erbij bent, Miss Freebody, zal er niets gebeuren.'

Na wat gemompel binnensmonds over dat ze wel betere, belangrijkere dingen te doen had dan op een dreumes passen, greep Miss Freebody Lucy's hand en trok haar mee naar binnen.

Lady Helena schudde haar hoofd. Waarom twijfelde iedereen opeens aan haar? Natuurlijk, ze had een zenuwinzinking gehad, maar ze was toch teruggekeerd? Gezond verklaard? Ze zuchtte. Het was vast allemaal goed bedoeld. Ze wilden haar gewoon ontzien. Ja, dat was het probleem. Zij wilde gewoon weer leven zoals ze dat had gedaan met Lewis; ze wilde dingen ondernemen, zelf de bloemen kopen.

Een half uur later zat ze achter in de auto. Jude Ecclestone – de chauffeur die doorgaans niet reed zonder te hebben gedronken – vertelde Lady Helena wat er was gebeurd in het dorp tijdens haar afwezigheid.

‘Ik hoorde van mevrouw Beddoes dat haar nicht eindelijk heeft ingestemd en gaat trouwen met Quinn.’ vertelde de chauffeur.

‘Dat is goed nieuws. Het is zo’n leuk stel. Ze is erg avontuurlijk, is het niet?’

‘Ja, dat is zo. Ik geloof dat ze de hele wereld over is gereisd.’ Jude lachte. ‘Volgens mij heeft Quinn St. Hellstone zelfs nog nooit verlaten!’

‘Het wordt hoog tijd dat ze hem iets van de wereld laat zien,’ beaamde Lady Helena.

‘Heeft u veel gereisd, Lady Ha?’ vroeg Jude.

‘Ik ben onderwezen in Parijs en ik heb in mijn jeugd veel tijd doorgebracht in India. Mijn vader was gestationeerd in Shimoga.’

‘Ik heb nooit in het leger gediend. Zwakke gezondheid.’

‘Is dat zo? Dat had ik nooit achter u gezocht.’

Lady Helena keek uit het raam en genoot van de bosrijke omgeving, van de vele modderige paadjes, de hazen die voorbijschoten en postbode Quinn die langs de weg fietste; ze was blij voor hem.

De grote donkerblauwe bolide reed St. Hellstone binnen. Het was een kleine gemeente: op de hoofdstraat na, waar zich alle winkels bevonden, bestond het dorp slechts uit enkele kleine

straatjes en een paar boerderijen. Het gevolg was dat iedereen elkaar kende en geruchten en roddels betreffende trivialiteiten vaak de boventoon voerden in het dagelijkse gesprek in de bloemenwinkel van Ted Harley of de bakkerij van Jack Wood. Een aanstaand huwelijk of een feest, alles wat plaatsnam werd besproken en elk onderwerp werd volledig uitgemolken. Het gaf de dorpsbewoners iets om over te praten; het verbond hen.

De auto stopte voor de bloemenwinkel. Jude stapte uit om Lady Helena's deur te openen.

'Zal ik hier blijven staan, Lady Ha?' riep hij olijk.

Lady Helena knikte kort en opende de winkel deur, om zich vervolgens om te draaien en haar hoofd te schudden.

'Nee. Ga naar mevrouw Beddoes en nodig haar nicht en de heer Quinn uit bij ons te komen eten vanavond. Goed gekleed.'

'Echt waar? Een schooljuffrouw en een postbode aan dezelfde tafel als de notabelen van het dorp?'

Lady Helena knikte.

'Ik heb graag jonge mensen om mij heen. Misschien kan dat het feestje wat opfleuren.'

Jude haalde zijn schouders op, stapte in de auto en reed weg, terwijl Lady Helena opnieuw de deur van de bloemenwinkel opende en zich een weg baande door de parfumwalmen – de bloemist was niet zuinig geweest met het geurwater – naar de toonbank.

II

Op hetzelfde moment benaderde haar jongste dochter een geheel andere balie, in een geheel ander deel van het dorp.

'Mark, je moet echt komen vanavond!' riep Georgia wanhopig.

'Ik denk echt niet dat dat gepast is, lieverd,' antwoordde Mark Pool, de plaatselijke bibliothecaris.

‘Toe, doe het voor mij. Het is zo saai zonder jou.’

Mark stond op en leunde met zijn handen op de balie, Georgia bedroefd aankijkend.

‘Schat, het is onmogelijk. Het is gewoon niet de bedoeling. Ik heb geen cent. Wat zou Lady Helena daarvan vinden?’

‘Ze is mijn moeder. Ze wil alleen maar dat ik gelukkig ben. Ik wil gelukkig zijn met jou!’

‘Ik ben een arme bibliothecaris, met een ongepaste politieke voorkeur. Wie zou mij als schoonzoon willen?’

Georgia keek haar vriend bedroefd aan.

‘Het is jammer dat je er zo over denkt. Misschien heb je gelijk en is onze liefde onmogelijk.’

Ze beet op haar onderlip. Het was tijd om een beslissing te nemen.

‘Als je niet naar het diner komt, is het over.’

‘Georgie, dat meen je niet!’

Georgia verliet de bibliotheek. Tranen biggelden over haar wangen, om zich in de hoek van haar mond te nestelen. Ze slikte. Had ze het verpest? Zou hij nooit van haar zijn? Ze liep doelloos over straat, haar gedachten bij de keren dat ze samen waren. Hij had haar vol passie voorgelezen uit de romantische dichtbundels die hij van de eerste regel tot de laatste scheen te kennen. Hij was het licht geweest, het licht dat steeds groter werd en dat de schaduwen in haar leven had verkleind. Ze hield zielsveel van hem, maar wat als hij gelijk had en haar moeder hem niet goed genoeg vond voor haar?

Een auto reed langs haar, minderde vaart en stopte. Een deur werd geopend. Haar moeder hing half naar buiten en riep haar. Gehoorzaam sjokte Georgia naar de auto en stapte ze in. ‘Wat was je aan het doen, lieverd? Je liep er een beetje triest bij. Gaat het wel goed met mijn lieve dochter?’

Georgia staarde uit het raam.

‘Nee, het gaat niet goed,’ antwoordde ze afwezig.

Lady Helena legde een hand op haar dochters schoot.

‘Ik weet het, kind. Ik mis hem ook.’
Georgia knikte. Een verse traan verscheen.

2 Voorbereidingen

De donkere kapel werd verlicht door een enkele kaars, die er drie maanden geleden neergezet en vrijwel onophoudelijk had gebrand, steeds opnieuw aangestoken door een dochter, echtgenote of een geliefde. Het was deze kaars die dominee Mass' volgelingen aan Lord Lewis Rhodes hielp herinneren, het licht dat voorkwam dat Lord Lewis zoals velen in de vergetelheid raakte en zijn grafzerk overwoekerd zag worden.

De geestelijke keek langs het druipende kaarsvet naar het kruis dat aan de muur hing, bevlekt en besmeurd. Daar hing zijn God. Een teken aan de wand. Niets meer, niets minder. 'Vergeef mij God. Ik ben niet waardig,' fluisterde Mass telkens weer, liggend op de ijskoude, marmeren kerkvloer. Maar God antwoordde niet. God sprak zijn oordeel uit in stilte.

De geestelijke richtte zich op en sloeg een kruis. Hij sprak opnieuw de woorden die hij al zo vaak had gesproken de laatste weken.

'Heer, U hebt mij wijsheid geschonken, U hielp mij, de onverstandige. Ik heb uw bevelen opgevolgd en mijn hart en hoofd laten verrijken door uw heiligheid. Uw verordeningen zijn rechtvaardig, maar ik heb ze verloochend. U bent mijn rots en mijn verlosser. Ik heb ontzag voor U. Ik heb U lief, maar ik heb U verraden. Vergeef mij God. Ik heb gezondigd.' Mass eindigde zijn smeekbede en stond op. Hij draaide zich om en stond oog in oog met Felicity Nevers, Lady Helena's oudste dochter.

'Kan ik u ergens mee helpen?' vroeg hij geschrokken.

'Ik wil u graag spreken,' begon ze. 'In de biechtkamer als dat mogelijk is.'

'Volgt u mij,' mompelde de dominee, waarna hij Felicity voorging naar de biechtstoel, zich afvragend of hij nog wel in staat was de zonden van een ander te vergeven in de naam

van Christus, gezien de ernst van zijn eigen overtreding. 'Wat moet ik doen, vader?' vroeg Felicity, nadat ze hem haar verhaal had verteld, haar diepste gevoelens en geheimen had prijsgegeven.

'Vergeven en vergeten,' antwoordde Mass afwezig.

Teleurgesteld verliet Felicity de biechtstoel. Hij had niet naar haar geluisterd. Hij had niet door wat het haar kostte. Ze liep de kerk uit, struinde over de begraafplaats, stilstaand voor het graf van haar vader, denkend aan de man van wie ze had gehouden.

Mass, ondertussen, bevond zich in de biechtruimte, denkend aan de woorden van Felicity. Wat moest ze doen? Ze had hem iets vertrouwelijks verteld en hij had niet geluisterd. Het was alsof zijn masker van zijn gezicht was getrokken. Ze moest hebben gemerkt dat er iets mis was. Het was tijd voor een confessie. Mass zakte opnieuw door zijn knieën en biechtte in zijn eigen kerk.

II

'Mevrouw Young, wat kan ik voor u doen?' vroeg dokter King, op het moment dat hij de wachtkamer van zijn praktijk binnenliep en de vrouw van de notaris zag zitten.

Moeizaam stond ze op.

'Ik was hier vanmorgen, maar toen was u er niet!'

King opende de deur van zijn spreekkamer en liep naar binnen, op de voet gevolgd door mevrouw Young.

'Ik kan hier moeilijk altijd zijn. Ik heb ook patiënten die echt ziek zijn en die ik moet opzoeken, in plaats van zij mij.'

'Ik vergeef het u.'

'Mevrouw Young, alstublieft, ik heb nog meer te doen,' bromde de dokter chagrijnig.

'Mijn knie doet pijn. Ik heb gerend, ziet u. U weet dat ik doorgaans nogal snel loop, maar in dit geval was ik aan het rennen en nu doet het zeer. Het is bijzonder vervelend.'

‘Ja, dat kan ik mij voorstellen. U moet ook helemaal niet rennen op uw leeftijd. U bent de jongste niet meer!’

‘Nee, maar ziet u, de bus ging. Mijn man zat in de bus en ik was hem vergeten zijn lunch mee te geven. Hij moest op bezoek bij een cliënt in Torquay, ziet u. Hij is altijd zo chagrijnig als hij hongerig is. In dat opzicht lijken we wel op elkaar,’ grijnsde mevrouw Young. ‘Maar waar was ik? Och, natuurlijk, de bus. Ik rende dus achter de bus aan, wild zwaaiend.’

De vrouw van de notaris stond op en liet dokter King zien hoe ze zwaaide.

‘Maar de bus stopte niet...’

Dokter King schudde zijn hoofd en opende een lade van zijn bureau om een klein doosje tevoorschijn te halen.

‘Tweemaal daags.’

‘Dank u wel, dokter. U bent een goed man.’

‘Dank u wel, mevrouw Young,’ glimlachte de dokter, waarna hij mevrouw Young serieus aankeek. ‘Hoe gaat het eigenlijk met uw echtgenoot? Heeft hij nog veel hoofdpijnaanvallen?’

‘Zo nu en dan. Het verschilt heel erg. Ik geloof dat de medicijnen die u heeft voorgeschreven wel hebben geholpen. Hij heeft wel een paar keer gebraakt, komt dat door die medicijnen?’

King dacht een moment na.

‘Is hij vaker misselijk de laatste tijd? Ik bedoel, sinds de hoofdpijn is toegenomen?’

‘Ja, maar wij dachten eigenlijk dat het braken door de pillen kwam...’ antwoordde mevrouw Young langzaam. Een bezorgde blik verscheen op haar gezicht.

King haalde een notitieblok uit een lade en maakte een aantekening.

‘Kunt u hem naar mij toesturen? Wellicht kan ik hem morgenochtend even onderzoeken?’

‘Natuurlijk. Het is toch niet iets ernstigs?’

De dokter schudde zijn hoofd.

‘Ik zou mij niet onnodig druk maken. Maar toch...’

‘Toch kan het iets ernstigs zijn?’ merkte mevrouw Young verschrikt op.

‘Ik weet het niet. We kijken het even aan en als ik er reden toe zie, dan zal ik hem doorsturen naar een hospitaal.’

‘Dank u, dokter,’ antwoordde ze. ‘Ik hoop dat het goedkomt.’

‘Ik ook. Tot vanavond, mevrouw Young.’

‘Tot vanavond, dokter. Ik hoop dat het een gezellig avondje wordt. Dan kan mijn man zijn gedachten wellicht wat verzetten. U begrijpt dat ik mij zorgen maak en u neemt het ook serieus, maar mijn echtgenoot... Hij is zichzelf niet... Hij was nooit ziek, ziet u. Nooit. Hij miste geen afspraken, vergat niks. Had een geheugen als een olifant. Maar nu...’

De dokter knikte.

‘Geniet nog even vandaag. Denk er niet teveel over na.

Morgen onderzoek ik hem verder.’

Mevrouw Young keek King triest aan. Ze groette hem en verliet zachtjes tegen zichzelf mompelend de kamer.

King had medelijden met haar. Het zag er niet best uit. De volgende dag zou hij het haar echtgenoot vertellen. Ook de dokter had het er moeilijk mee. Hij kende de notaris al jaren. Het was een serieuze, maar rechtlijnige man. Betrouwbaar en sterk. God strafte weer de verkeerde. King dacht aan zijn vrouw. Vijf jaar geleden was het intussen. Recentelijk, echter, merkte hij dat hij veranderde. Die avond zou hij haar weer zien. Zij, die hem zijn dode vrouw deed vergeten, al was het maar voor even.

III

Mevrouw Beddoes ritste de jurk van haar nicht dicht en bekeek haar ontroerd. Het was alsof ze haar dochter had aangekleed. De oude vrouw glimlachte; het was een prachtige tijd. Eerst had Tommy haar lieve nicht ten huwelijk gevraagd en nu mochten ze samen dineren in Greenwood Manor bij de

familie Rhodes, waar zij vaak genoeg had geholpen in de huishouding en de oude Lord Lewis goed had gekend. 'Anne, gedraag je je wel als een dame?' merkte ze bezorgd op. Anne keek haar tante vermoeid aan.

'Ja, tante. Ik zal me naar behoren gedragen.'

'Zullen we nog een laatste keer de etiquette doornemen voor je gaat? Dit is een kans die je moet aangrijpen. Het is de rijkste familie van St. Hellstone en Mevrouw Nevers heeft een jonge dochter. Als je vanavond een goede indruk maakt, kan dat weleens gunstig uitpakken in de toekomst. Lady Helena was altijd erg bezorgd en gereserveerd waar het het onderwijzen van haar kinderen betrof en ik kan mij goed voorstellen dat ze haar kleinkind niet zomaar naar de eerste de beste juffrouw stuurt om te worden onderwezen.'

'Ik begreep het de eerste keer al. Ik moet me gedragen, want Tommy is de rijkste vent van het dorp niet.'

'Juist,' antwoordde mevrouw Beddoes kort. De rijkste man van het dorp zou Tommy nooit worden, maar ze konden nog vooruit in de wereld, daar geloofde de oude vrouw heilig in. De deurbel ging.

Postbode Thomas Quinn stond voor de deur. Hij voelde zich ongemakkelijk. Het was de eerste keer in jaren dat hij het oude, grijze tweedpak van zijn vader weer droeg en hij was niet geheel gelukkig met de geur die het colbertje leek te verspreiden.

'Schat, wat zie je er knap uit!' riep een breed lachende mevrouw Beddoes. 'Kom binnen en bekijk je toekomstige bruid. Jullie zullen vast veel indruk maken vanavond.'

Dat betwijfelde postbode Quinn ten zeerste. Hij volgde mevrouw Beddoes in stilte naar de slaapkamer, waar zijn jongedame in een prachtige, paarse jurk op hem stond te wachten. Hij keek naar haar, liefkozend. De glinstering in haar ogen, de paarse jurk en het prachtige gelaat. Hoe kon een man zulke pracht weerstaan?

Ze stak haar arm door de zijne en samen paradeerden ze

door het huis. Hij in een oud, bruinig tweedpak en zij in een prachtige paarse jurk. Het was een koddig gezicht. Het deerde hen echter niet: ze waren gelukkig.

Mevrouw Beddoes aanschouwde dit alles, genietend van het jeugdige enthousiasme dat haar twee lievelingen vertoonden. Ze zag hoe de twee jongelingen door de kamer walsten, luisterend naar het denkbeeldige orkest, schrijdend over de houten vloer. Het beloofde een prachtige avond te worden.

3 Zorgen

‘Ik maak me zorgen,’ zei Felicity Nevers, terwijl ze uit het raam keek en de tuin overzag. ‘Moeder zit weer in die malle folly.’

Alec Nevers knoopte zijn colbertje dicht en liep naar zijn vrouw toe.

‘Je maakt je onnodig ongerust, schat. Ze is net terug uit dat vreselijke tehuis. Ze is blij thuis te zijn en die folly heeft ze nu eenmaal laten bouwen als herinnering aan Lewis. Als ze er geen gebruik van maakt, dan had ze er net zo goed een zwembad kunnen laten aanleggen.’

Hij gaf haar een zoen en nam haar mee naar de grote staande spiegel.

‘Zien we er niet ontzettend burgerlijk uit vandaag?’ grijnsde hij.

‘Keurig,’ antwoordde Felicity afwezig. ‘Je hebt vast gelijk, Alec. Over moeder, bedoel ik. Maar toch...’

‘Schat, het komt allemaal goed. We gaan lekker dineren en een spelletje bridge spelen. Zie je er niet naar uit? Het is de enige vorm van vermaak die we in dit saaie dorp krijgen.’

‘Ik weet het, Alec. Je verveelt je hier.’

Hij haalde zijn schouders op.

‘Er is gewoon weinig te doen voor een soldaat als ik. Ik wil rennen, vliegen, schieten. Wat krijg ik? Bridge.’

‘Je lijkt er doorgaans bijzonder van te genieten.’

Alec snoof.

‘Alleen als we om geld spelen.’

Felicity zuchtte en liep weer naar het raam.

‘Ze zit er nog steeds.’

‘We zijn drie minuten verder, liefste,’ merkte Alec op.

‘Natuurlijk zit ze er nog.’

‘Zullen we naar beneden gaan?’ stelde Felicity voor. ‘Dan kan mejuffrouw Freebody verder met haar werk. Ik voel mij altijd zo schuldig als we Lucy de hele dag bij haar achterlaten.’

‘Ik dacht dat jij thuis was vanmiddag?’ vroeg Alec.
‘Nee, ik was er niet.’
Alec keek zijn vrouw onderzoekend aan.
‘Waar was je?’
‘Gewoon, even naar het dorp.’
‘Naar de winkels? Naar de dokter?’
‘Nee. Geen van beide. Waarom ben je zo nieuwsgierig?’
‘Omdat je me niet hebt verteld dat je een afspraak had.’
‘Och, misschien was ik het vergeten,’ antwoordde ze laconiek.
Alec greep haar pols.
‘Waar was je, schat?’
Ze slikte.
‘Je doet me pijn.’
‘Je vertelt me de waarheid niet.’
Ze zwichtte.
‘Bij vader.’
Hij liet haar arm los.
‘Dat was toch niet zo moeilijk? Waarom vertel je dat soort dingen niet gewoon?’
‘Ik wil gewoon niet dat je je zorgen maakt.’

II

Het is over als ik niet ga, dacht Mark Pool. Hij stond voor de voordeur van Greenwood Manor. Zijn fiets had hij tegen een paaltje geparkeerd en nu was het moment van de waarheid daar. Hij moest zijn angsten – zijn potentieel toekomstige schoonfamilie – onder ogen komen. Hij trok aan de bel. Ann Amsel opende de deur, vriendelijk glimlachend.
‘Wat kan ik voor u doen, mijnheer Pool?’
‘Ik eh...’ begon Mark nerveus. ‘Ik kom voor Georgia.’
Ann schudde haar hoofd.
‘We hebben een diner en voor zover ik weet bent u niet uitgenodigd. Kom morgen maar terug.’
Ze sloot de deur, Mark in vertwijfeling achterlatend. Ze had